

ולבן אזהרה לאדם שמתעורר בעטור קדוש של מעלה, שלא יצא מפי דברו של חל, משום שם יצא ממנה, והוא מחל את יומ השפט, בידו - במעשה, וברגלו - לckett מחין לאלפים אמה. כל אלו הם חילול שבת.

אל יצא איש ממקומו - זהו מקום נכבד של קדשה, שהרי מוחיצה לו הם אלהים אחרים. ברוך קבוע ה' - זהו קבוע של מעלה. ממקומו - זה קבוע של מטה. וזה סוד עטרת השפט, ולבן אל יצא איש ממקומו. אשרי חלקו של מי שזכה לכבוד את השפט. אשריו בעולם קה ובעולם הבא.

ויאמר ה' אל משה עבר לפנֵי העם וג'ו. רבי חייא פחת, (זהלים לה) חנָה מלאך ה' סבב לריאו ויחלצם. אשרי האדיקים שקהדורש ברוך הוא רואיה בכבודם יומת על שלו. בא ראה כמה הם בני העולם שמחרפים ומגדפים למעלה, כמו שנחריב חורף וגדר ואמיר (מלכים-ב') מי בכל אלה הארץות וג'ו. והקדוש ברוך הוא מחל ולא תבע ממנה. כיון שהושיט את ידו על חזקיה, מה פחדו? (שם יט) ויצא מלאך ה' ויך במחנה אשור וג'ו. ורבעים בן נבט היה פלח לעובדה זרה, ומקטר לה, ומזבח לה, וקידשא בריך הוא זרה ומקטר לה וזבח לה, והקדוש ברוך הוא לא תבע ממנה. וכשבא עדו הנטביה והחנבה עליו, והושיט ירבעם את ידו כנגדו - מה בתוב? (שם-א יט) ותישב ידו וג'ו, ולא יכול להשיבתה אלין. ועל שעבר לעובדה זהה לא תבע

הבע אותו הקדוש ברוך הוא.

פרעה תרף וגדר, ואמר (שמות ח) מי ה/ וג'ו, והקדוש ברוך הוא לא תבע

הבע אותו הקדוש ברוך הוא).

פרעה תרף וגדר, ואמר (שמות ח) מי יי' וג'ו. וקידשא בריך הוא לא תבע

ובגין פך, אזהרו תא לבך נש, דקה מתעטר בעטורה קדישא דלעילא, דלא יפוק מגניה בפומיה מלולא דחול, בגין דאי יפוק מגניה, קא (דף ס"ד ע"א) מחליל יומא דשבתא, בידוי בעובתתא. ברגליוי, למחה לבך מתרעין אלףין אמין. כל אלין חילולא דשבתא איןון. אל יצא איש ממקומו, דא איהו אתר יקירה דקדושה, דהא לבך מגניה, אלהים אחרים נינהו. ברוך קבוע יי', דא קבוע דלעילא. ממקומו, דא קבוע דלתתתא. דא איהו רוזא דעתרא דשבת, בגין פך אל יצא איש ממקומו. זאה חולקיה מאן דזכי ליקראי דשבתא זאה איהו בעלמא דין ובעלמא דאת.

ויאמר יי' אל משה עבר לפנֵי העם וג'ו. (שמות י) **רבי חייא פחת,** (זהלים לה) חנָה מלאך יי' סבב לריאו ויחלצם. זאה אינון צדיקיה, וקידשא בריך הוא אתרעי ביקריהון, יתיר על דיליה. תא חייז, כמה אינון בני עלמא, דמחרפי ומגדפי לעילא, בגון שנחריב חרף וגדר, ואמר (מלכים ב יח) מי בכל אלה הארץות וג'ו. וקידשא בריך הוא מהיל, ולא תבע מגניה. כיון דאוושיט ידיה על חזקיה, מה כתיב (מלכים ב יט) **ויצא מלאך יי' ויך במחנה אשור וג'ו.**

ירבעם בן נבט היה פלח לעובדה זרה, ומקטר לה, ומזבח לה, וקידשא בריך הוא לא תבע מגניה. וכך אתה עדן נביה, ואתנבי עלייה, ואושיט ירבעם ידא לקבליה, מה כתיב (מלכים א יט) **וთישב ידו וג'ו,** ולא יכול להשיבתה אלין. ועל רפלח לעובדה זהה לא תבע לה קדשא בריך הוא.